

Forfatter: Rahbek, Karen Margrete

Titel: BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Rahbek, Karen Margrete (1807-09-11)

Citation: Rahbek, Karen Margrete: "BREV TIL: Mynster, Jakob Peter FRA: Rahbek, Karen Margrete (1807-09-11)", i *Af efterladte Breve til J. P. Mynster*, Ggldendalske Boghandling, s. 32. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002236589-000-shoot-L0022365890000015.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Af efterladte Breve til J. P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Fru Rahbek.

Hollænderbye, d. 11 Sept. 1807.

Kiæreste Onkel!

Aldrig havde jeg tænkt, at jeg skulde komme til at skrive til Dem fra Amager. Imidlertid er jeg dog usigelig lykkelig ved at kunne det, thi jeg tvivler ikke paa, at De jo længes efter flere Efterretninger, skiøndt Rahbek har underrettet Dem om, at vi ere i Live. — Jeg har i denne Tid meer end nogensinde været — hvad jeg ofte har kaldet Rahbek — et haabende Væsen; thi midt i det Rædsomste, jeg har oplevet, da jeg tilbragte 10 til 12 Timer under det skrækkeligste Bombardement, næsten ene, det vil sige skilt fra ethvert Menneske, der er mig kiært, i min Faders Gaard, hvor Bomberne fra Begyndelsen af faldt hyppigst; midt i al den Elendighed omkring mig — som jeg med min forsvarlige Indbildningskraft dog kun havde en saare svag og ufuldkommen Forestilling om — haabede jeg dog bestandig, at Gud vilde bevare mig, og unde mig igien at see Rahbek, min Fader og Søster, og Carl — og min kiære Onkel. Jeg tænkte ogsaa meget paa Dem i denne skrækkelige Nat,, men dog allermeest paa Rahbek, som jeg vidste havde den farligste Post, hvilket De kan vide deraf, at der denne samme Nat faldt over 150 Bomber paa Studii-Gaarden, hvor han først havde Vagt *). Jeg har dog egentlig intet Øieblik frygtet, men jeg har ikke kunnet være Nogen til ringeste Smule Gavn, men kun mig selv og Andre til Byrde, hvilket under slige Omstændigheder er meget nedtrykkende. Men nu indseer jeg, bedre end nogensinde, at det er bedre at s. 33være midt i Ulykken, end langt fra den, og især har jeg lært at indsee, hvor mægtig Guds Kraft kan være selv i de Svageste; thi paa mig selv har jeg erfaret det, hvorledes jeg med mit usle, elendige Legeme kunde være stærk nok til bestandig at beholde min Fatning, endskiøndt jeg egentlig kun saae lutter kleinmodige Mennesker om mig. Nu kan De da forestille Dem, hvor jeg længes efter mit Bakkehuus, som jeg ganske imod min Villie blev dreven fra, efterat de Engelske havde giort Landgang. Jeg troer endnu bestandig, at vi gjerne kunde have blevet paa Bakkehuset, og at Enhver, som ingen Pligt kalder derfra, skal blive ved sit Hiem. Det er et morderligt kiedsomt Liv, naar man intet Hiem har. Men jeg trøster mig med, at Oberst Hulse, som boer i vore Værelser, synes at ville tilbyde Rahbek — som i Morges er gaaet derud, efter et Brev, han har faaet fra ham — Plads paa Bakkehuset, og jeg haaber dog, R. tager derimod, skiøndt vi natnrligviis ikke kunne undgaae at tilbyde Obersten og alle de Officierer, som boe derude, Adgang til vort Bord, naar vi først ere der, og have Huusholdning. Men jeg veed ingen Uleilighed, som jeg jo vilde finde mig i, og saagar være glad ved, imod den Ubehagelighed at være huusvild, som jeg dog nu er, siden min Faders Gaard brændte. Herude hos Hr. S. (unter uns gesagt et Beest — hans Kone kan man kalde et fermt Folk, men jeg veed ellers ikke, om jeg skal troe Ondt eller Godt om hende) kunde jeg vel blive, med det Gods, som jeg fik bierget af min Faders Gaard; men det har jeg slet ingen Lyst til. — Jeg fortryder ret min Uartighed, naar jeg har været misfornøiet med mine Kamre paa Bakkehuset; for nærværende Tid er det mig et jordisk Paradiis, og jeg takker Gud for enhver Dag, jeg har levet der. Huus og Have fandt Rahbek i særdeles god Stand, da han nyelig var derude, og Obersten har ogsaa skrevet til ham, at han haaber: to leave every thing safe, and in af good Order, af the unfortunate state of War will admit. Rahbeks Bøger, som bleve staaende paa Bakkehuset, s. 34har Hulse lukket for, og naar Officiererne ville laane en Bog, maae de levere ham den tilbage. Jeg har derfor giort Uret i at flytte mine Bøger til Byen, hvorved jeg har mistet meget. —Jeg glæder mig nu ved den Muelighed, at Rahbek maaskee kan bringe et Par Ord fra Dem i Aften, thi han har lovet mig, at han vist vil komme herud, dersom der er Brev fra Dem. Hvor længes jeg ikke nu efter at tale med Dem! Nu er jeg et andet Menneske end da vi saaes sidst; jeg tør sige, at jeg ikke et eneste Øieblik har været forsagt eller utaalmodig, og jeg er istand til at være endnu langt mere Ondt, ifald det er Guds Villie. Jeg har ikke Forestilling om nogen Ulykke, der skulde kunne nedbøie mig saaledes, at jeg ikke skulde kunne reife mig igien, og jeg er beredt paa Alt, hvilket jeg langtfra ikke altid har været. Jeg venter, at der mueligen forestaaer os endnu langt skrækkeligere Ting; men jeg tvivler intet Øieblik paa, at jo den, som troer paa Gud, vil kunne bevare Haab og Mod under alle Omstændigheder, og saa lidt jeg end forstaaer at bedømme disse Dages Begivenheder i Sammenhæng med det Hele, saa tydeligt kan jeg derimod see, at det staaer i hver Enkelts Magt at nytte Ulykkens Tid til sin Frelse. Jeg kan ikke saa meget, som det nu er Mode — især blandt Fruentimmerne — sørge over Danmarks Skiæbne, skiøndt det ogsaa er mit Fædreland, og jeg altid har elsket det; men jeg har aldrig smigret mig med det daarlige Haab, at det Uveir, som drog over Europa, skulde standse ved mit Fædreland. Et saadant Mirakel burde kun ventes hos et Folk, iblandt hvem der boede Retfærdighed og Fromhed; men findes Sligt iblandt os, eller hos noget Folk, som nu boer paa Jorden? Gid dog — især Alle af mit Kiøn — mindre vilde befatte sig med at bedømme Tingene med Hensyn til det Hele, men hver Enkelt med Hensyn til sig selv, hvoraf man sikkert vilde lære megen Viisdom.